

SMOLENICKÝ POSOL

3/2014

FARSKÝ ČASOPIS, XIV. ročník, 8.6.2014 na Turíce

Drahí farníci,

zoslanie Božieho Ducha z neba bolo naplnením Ježišovho príslubu, že pošle Tešiteľa – Ducha pravdy. Tak sa naplnilo očakávanie apoštolov, ktorí zotrúvali na modlitbách spolu s Máriou tvoriac silné spoločenstvo tých, ktorí uverili. Sami celkom nevedeli ako sa v ich životoch prejaví prítomnosť Božieho Ducha. Ale v deň Turíc, hoci boli za zatvorenými dverami zo strachu pred židmi, mali otvorené srdce pre tak vzácny dar od Boha. Strhol sa hukot z neba, naplnil celý dom a zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili a na každom z nich spočinul jeden. Účinky Ducha Svätého boli okamžité: začali hovoriť inými jazykmi, takže im rozumeli všetky národy, opustili obavy a strach a v sile Božieho Ducha ohlasovali Ježiša a jeho učenie prinášajúce spásu. Odvtedy sa rýchlou vetra začali diať zmeny v ľudských srdciach, spoločenstvách, národoch i na celom svete. Boh začal opäť pretvárať tento svet na lepší.

Deň Turíc je pre nás príležitosť otvoriť aj svoje srdce, prijať Božieho Ducha, opustiť obavy a strach a dať sa Kristovi k dispozícii. Nebáť sa zmien vo svojom živote, rodine, farnosti a nechať prejavíť rozmanitosť darov milosti v rozličných službách pre všeobecný úžitok.

S prianím milostí darov Ducha Svätého

váš farár

Sinaj – Si Naj

Homonymá – slová, ktoré rovnako znejú, ale majú rôzny význam. S tým sme sa mohli stretnúť aj počas koncertu 18. mája v našom farskom kostole. Koncert bol zameraný na život a dielo svätca Jána Pavla II. Život tohto nášho súčasníka vôbec nebol ľahký. V živote akoby kráčal s krížom na pleciah. A to pripomína horu Sinaj - vrch známy z Biblie. Výstup na jeho vrchol je ozaj namáhavý. Je to hora, teda vrch bez porastu, samá skala. Výstup sa absolvuje pomaly a stále v strehu, aby ste sa nepošmykli, prípadne nespadli. A vlastne, taký je aj život, a taký bol aj život Jána Pavla II. V detstve stratil matku, neskôr otca, blízkeho priateľa, obdobie vojny, čas komunizmu, atentát. Ale on kráčal ďalej. Jeho cesta bola cestou kamennou, ale on postupoval vždy vyššie, až dosiahol Sinaj. Koncert bol obohatený peknými skladbami, ktoré striedal dobre prednesený a spracovaný text o živote a diele Karola Wojtyly, ktorý môže byť príkladom pre každého z nás v pokore, skromnosti, v láske k Bohu a ľuďom. Skrátka „Si Naj“. Svätý Ján Pavol II., prosíme ťa, zhladni na nás milostivo z neba a chráň nás od všetkého zlého. Amen.

mh

Súťaž

v aranžovaní kvetov

vyhlasuje Farnosť Smolenice

dňa 5. júla 2014 na sviatok sv. Cyrila a Metoda o 15:00
vo veľkej sále Pastoračného centra v Smoleniciach.

súťažné zadanie:

ikebana pred kríž pri oltári v kostole

kritériá:

prihlásený jednotlivec alebo dvojica z farnosti Smolenice
kvety živé, rezané zo záhrad a lúk v Smoleniciach
materiál si zabezpečia súťažiaci
60 min na úplnú realizáciu

záujemcovia sa prihlasujú na farskom úrade
osobne, telefonicky, mailom
Cintorínska 3, 033/5586261, smolenice@fara.sk
do 27. júna 2014 do 20:00

prvé tri miesta ocenené vecnými darmi
a víťazná ikebana umiestnená v kostole

súťažné popoludnie bude spojené s farskou kaviarňou

Žijeme s farnosťou ...

27.4.2014 bola v Pastoračnom centre Jarná burza kníh spojená s farskou kaviarňou

1.5.2014 sa konala sv. omša v Hlboči pri Lurdskej jaskynke

3.5.2014 z príležitosti liturgickej spomienky sv. Floriána patróna hasičov bola sv. omša tradične obetovaná za našich hasičov, po nej nasledovala pobožnosť pri soche sv. Floriána

18.5.2014 hudobná skupina SiNaj z Boleráza nám priblížila v hudobno-slovnom pásme život sv. Jána Pavla II.

19.5.2014 v predvečer Žiackej vedeckej konferencie bola v Neštichu obetovaná sv. omša za Štefana Baniča, vynálezcu padáka a následne sa konala pietna spomienka pri jeho hrobe za účasti predstaviteľov školy a obce

23.5.2014 sme si pripomenuli 40. výročie odchodu do večnosti vdp. Vitála Cvíčelu, sv. omša zaňho bola obetovaná v predvečer slávnosti Nanebovstúpenia Pána na Kalvárii

25.5.2014 sa konala slávnosť Prvého svätého prijímania, Eucharistiu prijalo 24 detí

28.5.2014 v predvečer slávnosti Nanebovstúpenia Pána bola sv. omša na Kalvárii, pri tejto príležitosti bola posvätená obnovená Krížová cesta

31.5.2014 prijali sviatosť manželstva dlhoročný miništrant Mikuláš Holásek a naša farnička Michaela Ďurišová

Žijeme s diecézou ...

29.4.2014 sa konalo Diecézne kolo Biblickej olympiády, naši žiaci obsadili 7. miesto

17.5.2014 bola diecézna púť v Šaštíne z príležitosti Roku Sedembolestnej Panny Márie

Žijeme s Cirkvou ...

27.4.2014 boli svätorečení dvaja pápeži 20. storočia Ján Pavol II. a Ján XXIII.

Čo nás čaká ...

19.6.2014 bude slávnosť Božieho Tela spojená s eucharistickou procesiou

21.6.2014 turistika s prvoprijímajúcimi

5.7.2014 slávnosť sv. Cyrila a Metoda, súťaž v aranžovaní kvetov

16.7.2014 sv. omša pri kaplnke Karmelskej Panny Márie

16.8.2014 sv. omša pri kaplnke sv. Rócha

17.8.2014 budú hody v Neštichu

1. sväté prijímanie

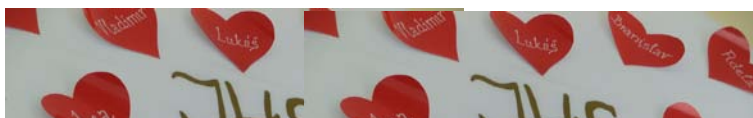
V nedeľu 25. mája sa konalo 1. sväté prijímanie smolenických detí.

Prvoprijímajúcich detí bolo spolu 24. Chlapcov bolo 15 a dievčat 9. V piatok sa konala príprava kostola. Rodičia ho vyupratovali, ozdobili a okolie vykosili. V sobotu sa deti boli vyspovedať a očistiť svoje duše na sväté prijímanie. V nedeľu sa začala slávnosť 1. sv. prijímania. Deti nastúpili pred farou a odkráčali do kostola.

Kostol bol plný rodičov, krstných rodičov a príbuzných. Svätá omša začala slávnostným vstupom detí do kostola. Deti čítali prvé a druhé čítanie, prosby. Prinášali aj obetné dary - kyticu, klasy, med, tortu, chlieb, víno, ovocie a zeleninu. Pred prvým svätým prijímaním sa pomodlili prípravnú modlitbu a prišla dlho očakávaná chvíľa. Deti si nastúpili do radu, pán farár zišiel dolu a začal rozdávať eucharistiu. Po svätom prijímaní deti zaspievali pieseň.

Na záver rodičia poďakovali pani katechétku a pánovi farárovi. Deti sa odfotili a dostali pamätný list. Všetci odišli s radosťou v srdci domov a s nádejou, že sa takto budú stretať čo najčastejšie.

A.S. III. B

Z lásky zjeť

V slovenčine existuje trochu neobyčajná veta: mám ťa tak rád, že ťa až túžim z lásky zjeť. Ten, kto ju vyslovil, vyjadruje túžbu zjednotiť sa s milovanou osobou skoro až fyzicky. Samozrejme, v našej zemepisnej šírke a pri kresťanskej výchove nikomu ani na um nepríde, aby vyššie uvedené spojenie vzal doslovne.

Okrem Ježiša.

Ježiš nás má tak rád, že chce s nami zostať až do skončenia sveta v naj dôvernejšom spojení. Nestačí mu iba duchovný rozmer, túži žiť v našom tele a byť našou krvou. Priznám sa, „ťažká je to reč“, ale z Jeho úst nešlo o vtip. On chcel, aby sme jeho lásku mali v krvi, alebo ju dostali do krvi, aby sme jednoducho mysleli, cítili a konali ako on. Taká postupná duchovná (i telesná) premena...

Najlepší priateľ nás teda pozýva: na dôkaz našej vzájomnej lásky jedzte tento chlieb (moje telo) a pite toto víno (moju krv), len vás prosím, najprv si pripravte srdce na môj vstup. Voči túžiacemu, pozornému a pokornému srdcu som úplne bezbranný, priťahuje ma ako magnet. Ani neviete, že v takom srdci sa cítim ako „v siedmom nebi“....(karmelitáni by povedali: ako „v siedmej komnate vnútorného hradu duše“).

Ako odpovieme?

Ako odpovedia a budú odpovedať prvoprijímajúce deti?

Všetkým nám prajem rastúcu túžbu, aby sa Eucharistia stala našou „srdcovou záležitosťou“.

iŠ

dv

Jarná burza kníh

V príjemnom prostredí pastoračného centra na fare v Smoleniciach dňa 27.4.2014 usporiadali milovníci kníh, literatúry a dobrého čítania jarnú burzu kníh, ktoré do burzy darovali občania zo Smoleníc a okolia. Predávali sa za symbolickú cenu 0,50€/kus.

V bohatej ponuke titulov boli knihy rôznych literárnych žánrov. Romány, náboženská literatúra, historické diela, knihy pre deti, náučná literatúra, atlasy, knihy pre záhradkárov, dievčenské romány, dobrodružné romány. Ponuka bola naozaj pestrá a bohatá.

Sprievodnou akciou podujatia bola Farská kaviareň spojená s pohostením a literárnym programom. Rozvonival čaj, káva a koláče, ktorými sa mohli občerstviť všetci návštevníci burzy. Koláče ochotne napiekli naše šikovné gazdinky, ktoré obetovali svoj voľný čas a šikovnosť, aby prítomným spríjemnili nedeľné popoludnie.

V literárnom programe vystúpili bývalé pani učiteľky slovenského jazyka a literatúry Eva Žofčíková a Anzelma Holásková. Ich pútavé rozprávanie z teórie literatúry, úryvky z diel Červené víno a zo života holandského maliara Vincenta Willem van Gogha obohatilo príjemné literárne popoludnie.

Časť programu bola venovaná náboženskej literatúre. Kristínka Murárová vo svojej ukážke predstavila najdôležitejšiu knihu „Knihu kníh“ Bibliu. Ukážku z knihy od Anselma Grúna Anjeli pre život nám prečítala pani Eva Hajičková. K príjemnej atmosfére prispela svojím príspevkom pani Libuša Radková ukážkou z knihy od Erma Bombeck Nech žije Erma! o stvorení ženy.

V záverečnej časti vystúpil pán farár Samuel Sádecký, ktorý svojim príspevkom priblížil písanie životopisov svätých. Verím, že sme spoločne prežili príjemné popoludnie s knihou, jej múdrosťou, krásami a jedinečnosťou.

Výťažok z predaja kníh bol venovaný na dobročinné účely. Nepredané tituly budú uložené v búde (v knižnici), ktorej umiestnenie sa chystá na viditeľnom mieste v obci. Na záver chcem poďakovať všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na usporiadaní a priebehu celej akcie. Verím, že sa nám na jeseň podarí pripraviť rovnako úspešnú jesennú burzu kníh.

Daša Lančaričová

Pietna spomienka na Baniča

3. ročník Žiackej vedeckej konferencie Osobnosti nášho regiónu bol venovaný Štefanovi Baničovi, vynálezovi padáka. V auguste uplynie 100 rokov od udelenia patentu nášmu rodákovi.

Konferencia sa konala 20. mája 2014 na Smolenickom zámku. V predvečer sme si uctili jeho pamiatku pietnou spomienkou a sv. omšou obetovanou za Štefana Baniča a príbuzných.

Na tomto podujatí spolupracovali škola, obec, farnosť a Kongresové centrum SAV.

iš

Veselo s deťmi

Na ulici išla oproti nám staršia pani, podopierajúca sa dvoma paličkami, Adamko sa spýtal:

„To je Turkyňa?“ Zadvila som sa: „To ti ako napadlo, vyzerala tak? - Áno, veď mala turistické palice!“

Maťko s Hankou sa bavili v aute: „Pán Ježiš je ako bacil, tiež ho nie je vidieť.“

„Mami, ja som sa narodil v noci?“

„V noci Martinko.“

„A ty si si to ani nevšimla- až ráno, keď si vstala?“

Babke sa stala nepríjemnosť, zlomil sa jej zubný mostík a zrazu zostala bez štyroch predných zubov. O dva dni sa malej Hanke vypadol mliečny zub a zúbková víla jej pod vankúš doniesla 2 eurá. Ráno starší Hankin brat hovorí: „No babka by si zaslúžila aj papierovku!“

Janko bol s babkou na krížovej ceste. O týždeň ide s ockom na túru a ocko hovorí: „Už

sme v troch štvrtinách cesty.“ Janko na to: „Trištvrté zastavenie: Janko sa začína potiť.“

Mama sa vracia domov z prechádzky a synček ide priamo k poštovej schránke, ukáže na ňu a hovorí: „Mami pozri sa, či neprišla nejaká esemeska.“

Hugo hovorí: „Mami, idem to pokaziť!“

Mama: „A prečo Hugi?“

Hugo: „Pre istotu.“

Synček sa pýta mamy: „Mami? A prečo neposlúcham?“

Mama vraví 3-ročnému Marekovi pri vyzliekaní, aký je už veľký, že si vie všetko urobiť sám. Hneď sa teda pýta: „A môžem piť už víno?“

Rodičia boli na prechádzke so svojimi deťmi. Dorotka trochu zaostala a volá na nich: „Počkejte ma! Nechodte ďaleko od svojich detí!“

(upravené podľa časopisu Miriam, mg)

Zvonenie kostolných zvonov

je súčasťou kresťanského spoločenstva po mnohé stáročia. Oznamovali významné udalosti, upozorňovali na nebezpečenstvá ale najčastejšie pozývali k spoločnej modlitbe a účasti na liturgii v kostole. V čase keď nebol rozhlas, televízia, telefóny či internet razom vedeli zvony upriamiť pozornosť človeka, aby pozdvihol svoje srdce k Bohu aj počas dňa. Moderné informačné technológie prevzali časť úloh, ale tie pre nás dôležité sme im zachovali. Počas zvonenia nás zvolávajú k modlitbe a do spoločenstva v kostole. Zvonením v rôznom čase, dĺžke a kombinácii viacerých zvonov môžeme správne rozpoznať ich úmysel. Vplyvom zmien modernej doby i technických zariadení, ktoré zastúpia ruky niekdajších zvonárov a pre zjednotenie zvonenia v našej Farnosti Smolenice sa bude zvonievať takto:

Na modlitbu Anjel Pána / Raduj sa Nebies Kráľovná veľkým zvonom 5 min. o 7:00, 12:00, 19:00.

Pred svätou omšou 30 minút veľký zvon zazvoní 3 min. a 5 minút pred omšou zazvoní všetky zvony (zozvávajú) 2 – 3 min. Vo sv. omši počas okamihu premenenia zvoní veľký zvon raz súvisle.

Pri smrti, aby oznámil úmrtie vo farnosti a veriacich povzbudil k modlitbe za zosnulého, zazvoní raz krátko malý zvon a potom všetky zvony vyzvávajú 5 min. Následné zvonenia – všetkými zvonmi do dňa pohrebu sú v čase o 9:00 a 15:00. Pred pohrebom 30 min. zazvoní veľký zvon a počas pohrebného sprievodu k hrobu vyzvávajú všetky zvony.

Uvedené do platnosti na Turíce 8. júna 2014.

Z cyklu krátkych farských katechéz.

Mgr. Samuel Sádecký, farár

Vežové hodiny

Hodiny sú neodmysliteľnou súčasťou väčšiny kostolov, bývajú v prevažnej väčšine umiestnené na kostolnej veži, kde sú vidieť zo širokého okolia. Poskytujú tak informácie o čase ľuďom počas celého dňa. V minulosti takúto vymoženosť ľudia určite oceňovali, keďže nie každý si mohol dovoliť mať náramkové, respektíve vreckové hodinky pri sebe počas prác v záhrade a na poliach. Postupom času s ľahšou dostupnosťou hodiniek, význam vežových hodín utrpel. Ľudia už na ne nepozerali tak často a neboli odkázaní na ne, keď prípadne nefungovali, keďže čas mali z vlastných hodiniek.

Kostolné hodiny na smolenickom kostole tiež dlhší čas v tomto roku nešli, niektorí ľudia si to možno ani nevšimli, nechýbalo im ani typické odbíjanie každých pätnásť minút počas hodiny. Iniciatívou pána farára Samuela Sádeckého a mnohých veriacich, ktorí sa pýtali prečo hodiny na veži nejdú, sa veci pohlili. Bol oslovený pán Jozef Augustín, ktorý bol pri inštalácii hodín v kostolnej veži pred Veľkou nocou v roku 1993. Pánovi Augustínovi sa za pomoci Jána Sládka podarilo opraviť hodiny, ktoré boli ťažko poškodené a nefunkčné do takej miery,

že sa museli na hodinovom stroji vymeniť a urobiť nové súčiastky, a to prevodovka hodín, kyvadlá, držadlá. Naolejovanie súčiastok hodinovým olejom, ktorý je špeciálne určený na hodinové stroje, zabezpečí ich správny chod počas celého roka a zmenám teplôt v lete a zime. S opravou hodín sa opätovne navrátilo odbíjanie zvonov zabezpečené prostredníctvom kladív nachádzajúcich sa pri zvonoch, ktoré sú prepojené s hodinami a majú za úlohu odbíjanie štvrťhodiny (jedno odbitie), polhodiny (dve odbitia), trištvrté hodiny (tri odbitia) a celej hodiny (štyri odbitia + počet hodín). Presnosť hodín sa dá nastaviť na dvadsať sekundovú odchýlku, záleží ale od počasia, teploty a ročného obdobia, kedy treba pridávať alebo uberať zo závažia hodín, ktoré slúži na ich chod. V súčasnosti údržbu hodín, zvyčajne každé dva týždne, vykonáva pán Jozef Augustín. Patrí mu vďaka za sponzorskú opravu hodinového stroja a ochotu sa ďalej starať o chod hodín na kostolnej veži, ktoré sú tak po dlhšom čase opäť funkčné, a ukazujú správny čas nie len dvakrát do dňa, ale celý deň.

Tomáš Hornáček

Najvyššia cena

Marilina, malá žobráčka, prechádzala okolo klenotníctva. V tom zbadala vo výklade pekný náhrdelník. Veľmi sa jej páčil. Vošla dnu a hovorí klenotníkovi: „Chcela by som tento náhrdelník pre moju sestru.“ „Koľko máš peňazí?“ pýta sa klenotník. S hrdosťou vytiahla niekoľko mincí, ktoré vyžobrala v dnešné ráno. „Bude to stačiť? Odkedy nám zomrela mamička, ona sa o mňa stará a je ku mne veľmi dobrá. Chcela by som jej preto urobiť radosť v deň jej narodenín. Tento náhrdelník má takú istú farbu ako jej oči. Bude jej dobre ladiť.“ Srdce klenotníka sa zachvelo. Zabalil jej ho s veľkou nežnosťou a podal jej ho so slovami. „Vezmi si ho a dávaj naňho veľký pozor.“ Skôr než klenotník zavrel predajňu, objavila sa v klenotníctve Marilina sestra. „Prosím vás, tento náhrdelník bol kúpený u vás? Koľko stál?“ pýta sa dievča. Cenu vám nemôžem povedať, pretože je založená na dôvere medzi klientom a predajcom.

„Ale moja sestra nemôže mať toľko peňazí, aby mohla kúpiť taký drahý náhrdelník.“

„Môžeš si ho spokojne zobrať. Tvoja sestra zaplatila tou najvyššou cenou, akou človek môže zaplatiť. Dala všetko, čo mala.“

Podľa Moja misia pripravila Eleonóra Čurajová

Kádrovanie v rokoch 1970-1989

Bola som zamestnaná v národnom podniku Chemolak Smolenice od roku 1950. Takmer po asi dvadsať-dva ročnej práci bola som preradená ako vedúca všeobecnej učtárne. Mala som deväťčlenný kolektív – samé ženy. Jedného dňa som bola predvolaná na kádrové oddelenie. Vedela som, o čo ide. Modlila som sa k Duchu Svätému o dar rozumu a sily. Kým začal dotýchny kádrovať, potúžil sa štamperlíkom. Ponúkol aj súdruhovi predsedovi ZV ROH (závodný výbor revolučného odborového hnutia – pozn. red.). Ten odišiel a začal kádrovať. Citujem: „Súdržka Čurajová, ste vedúca všeobecnej učtárne. Riadite dosť veľký kolektív pracovníčok. Svojím náboženským postojom ovplyvňujete kolektív, čo je veľká chyba. Kilo zlata môže pracovník doniesť do podniku, ale ak nie je politicky na výške, tak to nič neznamená. Z tohto dôvodu nemôžete zastávať túto funkciu.“ Tento svoj argument mi viac krát zopakoval. Sotva ma nechal prehovoriť, ale konečne som sa dostala k slovu: „Tak môžem hovoriť? Áno, mám dobrý kolektív, usilovné, pracovité, slušné ženy. Jednotlivé pracovné kategórie sú práčne náročné, samé o sebe si vyžadujú precíznosť, sú termínované, dochvilne. Pracovníčky pracujú v troch kanceláriách. Ani v jednej ne-

diskutujem o náboženskej tematike a nezaujímam sa ako ktorá praktizuje svoje náboženské aktivity. Kolektív je súdržný, priateľský, tolerantný. Čo sa mňa týka, som bezúhonná žena. Mám svoj charakter. Od ôsmych rokov žijem bez matky v ťažkých životných podmienkach vo vojnovnej dobe. Práve viera v Boha mi pomáhala prebijať sa životom. Ak nejaká pracovníčka z nejakej príčiny vypadne, má práceschopenku, tak si sadnem a chopím sa tej ktorej činnosti po práci. Som si vedomá zodpovednosti ako za seba, tak aj za celý kolektív. Moja tímová práca podlieha aj revízii, jednak z GR (generálne riaditeľstvo – pozn. red.) Slovcemie alebo okresnej finančnej revízii a podobne. Tí nepodali na mňa sťažnosť a nežiadali uvoľnenie z funkcie. Tak toto je podľa vás nula bodov, ak nie som politicky na výške? Tak takáto tímová práca kolektívu a mňa nie je viac ako kilo zlata pre podnik a socialistickú spoločnosť ako takú? No a vy počúvajte. Pochádzate z okolia Trnavy. Iste ste boli pokrstený a na 1. sv. prijímaní, na birmovke, cirkevne zosobášený. Prevrátili ste kabát. To je vaša vec. Naša ústava zaručuje náboženskú slobodu. Čl. 30, 32. Ak mi nedáte pokoj, budem si sťažovať. Vás bude stíhať

Trestný zákonník. Paragrafy som mu vymenovala. Porozmýšľajte o tom kile zlata a o poctivej práci a čistom charaktere. Dohovorené. A práci česť.“ Na jednom politickom školení nám prednášal istý pán doktor. Verejne som sa opýtala, či môže podnik prepustiť pracovníka preto, že je veriaci. Nemá iné defekty. Odpoveď: Nemôže. Po krátkom čase oslovil ma istý inžinier a vraví: „Pani Čurajová, na stránickej schôdzi súdruh kádrovák prehlásil: „S Čurajovou sa pohnúť nedá. Plat jej ale nezvýšime.“ Pán inžinier, Pán Boh má viac ako rozdá. Som v jeho rukách.“ Inokedy som sa na chodbe stretla s ekonomickým námestníkom a vraví: „Ela, chodievajte do kostola dakde inde. Mám kvôli vám problémy.“ Ja na to: „Pán inžinier, nebojte sa, všetko do času, Pán Boh naveky.“ V duchu som si povzdychla: „Bože, buď mu milostivý.“ Už ako dochodkyňa som sa v katolíckych novinách dočítala: „Zaopatrený svätými sviatosťami odišiel do večnosti inžinier S. vo veku atď. RIP. Raz som z nejakých dôvodov prišla oneskorene do závodnej jedálne k obedu. V jedálni už nebol nik. Prišiel aj súdruh riaditeľ oneskorene. Prísadol si ku mne. „Ako sa máte súdržka Čurajová?“

Ja: „Zle.“ On: „Z akého dôvodu?“ Ja: „Kádrovák mi nedá pokoj. Vraj pre náboženské presvedčenie nemôžem zastávať funkciu vedúcej učtárne, nakoľko po náboženskej stránke ovplyvňujem kolektív. Áno, som veriaca. Kolektív ma pozná a ja poznám ich. Nižaké náboženské aktivity sa v kancelárii počas pracovnej doby nepreberajú. Mám dobrý pracovný kolektív, usilovný, svedomitý, dochvilný.“ On: „Prečítam si váš kádrový materiál.“ Asi tak o dva týždne opäť sme sa oneskorene stretli v závodnej jedálni a vraví. „Prečítal som si váš kádrový materiál. Je tam o vás napísané veľké „svinstvo“ (povedal doslova). Nebojte sa, pracujte v klude ďalej.“ Nepýtala som sa na obsah tohto svinstva, ani som po tom nepátrala. Raz na ulici SNP pri Práneri oslovil ma jeden inžinier: „Pani Čurajová chcem vám niečo povedať.“ „Počúvam. O čo ide?“ „Viete, čo som si u vás najviac cenil? Že ste si ta k nebojácne vedeli obhájiť svoju vieru.“ „Ďakujem, pán inžinier.“ Boh je zástita moja. Toto sú fakty bez prikrášlenia. V kolektíve som o nich nikdy nehovorila. Ešte by sa dalo hovoriť.

30.5.2014 Čurajová

Svedectvo Martina Luthera Kinga

„Bol by som rád, keby niekto v deň môjho pohrebu mohol povedať, že Martin Luther King sa snažil svoj život venovať službe blížnym. Bol by som rád, keby niekto v ten deň povedal, že Martin sa snažil niekoho milovať. Chcel by som, aby ste v ten deň mohli povedať, že som sa usiloval byť spravodlivý. A chcel by som, aby ste v onen deň povedali, že som sa snažil milovať a slúžiť všetkým ľuďom.

Áno, ak chcete, povedzte tiež, že som bol hlásateľom. Povedzte, že som bol hlásateľom spravodlivosti. Povedzte, že som bol hlásateľom pokoja. Že som bol hlásateľom rovnosti. A všetky ostatné zbytočné veci (Nobelova cena za mier 1964) nie sú dôležité. Nemám peniaze, ktoré by som vám zanechal, keď odidem. Nezanemám vám ani pohodlie ani žiaden životný luxus.

Pretože jediný, čo vám chcem zanechať, keď od vás odidem, je môj život darovaný v službe. To je to, čo vám chcem povedať. A ak som niekomu pomohol, keď som sa s ním stretol na chodníku života, ak som niekoho priviedol späť z nesprávnej cesty a ukázal som mu, že si vybral zlú cestu, potom môj život nebol zbytočný. Ak dokážem splniť svoje poslanie na tomto svete ako kresťan, ak dokážem vnieť do sveta ovocie vykúpenia, ak sa mi podarí rozšíriť vo svete to posolstvo, ktoré nám priniesol Majster, potom môžem povedať, že som nežil zbytočne.“

Aj dnes svet potrebuje svedkov. Takých, ktorí sprostredkovávajú život aj za cenu vlastného života. Potrebuje svedkov, ktorým život blížnych nie je ľahostajný. Potrebuje svedkov, ktorí sa vedia deliť o chlieb života. Svet potrebuje TEBA.

Podľa Moja misia pripravila Eleonóra Čurajová

Márie medzi nami

Sedembolestná Panna Mária je titul Panny Márie, ktorý sa vzťahuje na jej bolesti. V Katolíckej cirkvi je Sedembolestná patrónkou Slovenska. Sedem je v biblickej reči symbolickým číslom a znamená plnosť. Keď sa občas zamyslíme nad siedmimi bolesťami Panny Márie, akoby sme v nich videli útržky z vlastného života, prežitú udalosť, bolesti, strach, obavy, ale aj radosti, víťazstvá, pokoj, oddanosť, odpustenie. Koľko radosti, lásky a nehy pocíti žena, keď po prvýkrát cíti pohyby svojho ešte nenarodeného dieťaťa. Aká nevýslovná láska a požehnanie od nášho Pána, keď sa zrodí nový život. Ale prichádzajú aj prvé obavy, strach, úzkosť, čo ak nebude zdravé, čo ak sa to všetko skončí predčasne, vychovám zo svojho dieťaťa dobrého človeka, zvládnem všetko v pokoji? Bezsené noci pri postieľke, vysoké teploty, znova a znova lieky, zábaly, tie nepríjemné vyšetrenia, noci v nemocnici a znova strach a obavy o svoje dieťa. Prvá škôlka, kamaráti, nové skúsenosti a poznania, škola, nové prostredie a nové nástrahy. Prvé stretnutie s alkoholom, nepríjemní kamaráti, drogy, výtržnosti. Stráca sa pred očami, pred svojimi rodičmi, uteká pred zodpovednosťou. Veď takto som to určite nechcela, kde som urobila chybu? Zlyhala rodina, škola, spoločnosť? Zlyhala láska, pokoj, ohľaduplnosť, odpúšťanie a schopnosť vypočuť a komunikovať. Stretnutie na súde, nemé pohľady, ubolené srdce, letmý pohľad plný zúfalstva a v očiach matky nekonečná láska, odpustenie a pochopenie. Ide s ním, sprevádza ho na ceste a nechápe prečo. Ubolená duša, prázdne náručie a vycerená bezmocnosť. Len znova vstať, nájsť tú správnu cestu, stretnúť Šimona a obetavú Veroniku jej pomocnú dľaň v labyrinte myšlienok a premárnených rokov. V kútiku duše dúfa v záchranu a víťazstvo. Nesmierna Božia láska a Jeho nekonečná milosť sú najúčinnnejším liekom na záchranu vyprahnutej a ubolenej duše.

Opäť je so svojím dieťaťom, spoločne zvíťazili nad zlom, odohnali zúfalstvo, láska zacelila rany, pochopenie a pocit bezpečia navrátili chuť do života. Sprevádza ho celým životom, pozoruje jeho kroky, plače nad jeho neúspechmi, raduje sa z jeho víťazstiev. Tak ako Panna Mária, ktorú sedem bolestí sprevádzalo na životnej ceste so svojím synom, s ktorým pila kalich bolesti a utrpenia až pod kríž. Preto sa aj my matky obraciame k nej s úctou a dôverou v trápeniach a prosíme ju o ochranu a pomoc pre naše deti.

dl

Zázračný prameň

Mária bola milé dievčatko. Plavé zvlnené vlásky jej neposlušne padali do čela a sivozelené očká žiarili ako hviezdy na nebi. Mala rada kvety, zvieratká, aj dobrých ľudí. Každého si vedela získať svojou úprimnosťou a dobrým srdiečkom. Hovorí sa, že krása a dobro sú v očiach toho, kto sa pozerá. A tak aj Mária videla v každom to dobré.

Jej mamičku trápilo, že má približne toľko rokov, ako mala stará mama dcérkinej spolužiačky. Prekvapilo ju to, lebo nad starutím času sa doteraz vážne nezamýšľala. Dcérkina prítomnosť v jej živote ju naplňovala šťastím. Síce úplne obyčajným, ale predsa šťastím.

Zrazu si spomenula, že v neďalekom údolí so skalnatými bralami je prameň so zázračnou vodou. Vraj, kto sa v tejto vode umyje, omladne. Jedného dňa sa vybrala k zázračnému prameňu. Čistá voda zašumela a len čo si ňou pokropila tvár, v zrkadliecej sa hladine uvidela svoj obraz. Jej čelo zostalo bez jedinej vrásky a vo vlasoch siahajúcich po pleciah neboli nijaké šediny. Cestou domov si predstavovala, ako sa Mária poteší, keď ju uvidí. Veď len kvôli nej chcela byť znova mladá.

„Ahoj,“ prihovorila sa jej už vo dverách. „Nepoznáš ma? Som tvoja mama.“ Dcérika na ňu prekvapene pozrela. „Vy nie ste moja mama,“ povedala zmätene. „Moja mamička má sivé vlasy a vrásky na čele. Je zo všetkých najkrajšia.“

Jej mama sa zatvárila trochu ustarostene, ale keby mala opísať ten pocit, musela by si požičať slová z knižky, ktorú čítala ešte ako dieťa: „Čosi mi chytilo srdce, ale nestišlo. Iba tak pohladilo, ako keď do hodvábanej šatky zaboríš tvár.“

Išla teda znova k prameňu. Nabrala si do dlaní pár kvapiek priezračnej vody a keď sa v nej umyla, pozrela sa do zrkadla. Mala sivé vlasy a jemné vrásky na čele, ale opäť bola sama sebou. Usmiala sa a vlastne ani nechápala, prečo na tom chcela niečo meniť.

Keď sa vracala späť, už z diaľky videla, ako Mária netrpezlivo vyzera z okna. Hneď, ako ju zbadala, utekala jej oproti. Neprestala ju objímať a jednoducho sa jej vypytovala: „Kde si bola tak dlho, mamička?“

Namiesto odpovede pohľadila dievčatko po vlasoch a náhodou jej prišla na um veta, ktorú hovorievala jej dobrá priateľka: „Ďakujem za to, čo ma moje deti učia. A čo naučili vaše deti vás?“

Júlia Rakovská

Spracované podľa indickej rozprávky

Misia v Indii

Túžba odcestovať niekam do krajín tretieho sveta a na vlastnej koži zažiť odlišný spôsob života a inú kultúru vo mne driemala už dlhší čas. Do Indie som sa dostal prostredníctvom jedného z projektov Vysoké školy sociálnej práce a zdravotníctva sv. Alžbety. Projekt, na ktorý som bol vyslaný ako logista bol určený na podporu a pomoc podvýživným deťom v jednej z najzaostalejších oblastí juho indického štátu Karnataka.

Keď som v to chladné januárové ráno odlietal z viedenského letiska, hlavou sa mi prehánali najrôznejšie myšlienky a očakávania. O Indii som videl mnoho cestopisných dokumentov a v rámci štúdia religionistiky som sa zaoberal aj východnou filozofiou a hinduistickým náboženským systémom. Kdesi som čítal, že India je krajina extrémov. Realita ma zasiahla s plnou intenzitou už po prilete do

hlavného mesta štátu Karnataka - Bangalore, ktoré je s 8 miliónmi obyvateľov jedno z najrýchlejšie sa rozrastajúcich miest na svete. Neutíchajúci ruch mesta s bláznivou premávkou permanentne trúbiacich áut a typickými rikšami, chudobnými štvrtkami preplnenými hromadami odpadkov, ale aj bohatými nákupnými strediskami v západnom štýle udržuje neustálu pozornosť človeka. Po krátkom

oddychu v ubytovni jezuitov v centre mesta nasledovala 10 hodinová cesta spacím autobusom na sever Karnataky do oblasti tzv. Raichur district, do mestečka Manvi, v okolí ktorého sa anti – malnutričný projekt realizoval. Tam som bol spolu so slovenskou lekárkou Katkou, spolucestovateľkou zo Slovenska, predstavený miestnym partnerom Vysokej školy školy sv. Alžbety, indickým jezuitom a mohli sme sa pustiť do práce. Najskôr sme sa však presunuli do 17 km vzdalenej dedinky Jagir Pannur, kde sme boli ubytovaní u pátrov jezuitov a odkiaľ sme každý deň vyrážali s našimi indickými spolupracovníkmi za deťmi zaradenými do nášho programu. Nachádza sa tu tiež zdravotné stredisko podporované Vysokou školou sv. Alžbety. Dedinka uprostred nekonečných ryžových polí, ktorá sa mi na pár mesiacov stala druhým domovom predstavovala typický kolorit juho - indického vidieka. V prípade nás ako slovenskej posádky a ľudí žijúcich doma v diametrálne odlišných podmienkach to znamenalo vyrovnáť sa so všadeprítomnou chudobou, veľmi častými výpadkami elektrickej energie alebo vody, ľudskými výkalmi na cestách, horami odpadu vyhadzovaného ľuďmi len tak všade vokol príbytkov a množstvom domácich zvierat tak veľmi potrebných na prežitie. Po pár dňoch sa mi veľkou vzácnosťou stal obyčajný pohár pitnej vody, čo nie je v rámci tunajšieho prostredia až takou samozrejmosťou. Ľudia často pijú úžitkovú vodu, ktorá im spôsobuje rôzne zdravotné ťažkosti. Najchudobnejšie rodiny živiace sa väčšinou ťažkou prácou na poli sú nútené vydržať s mesačným príjmom asi 30 eur. I keď sa dá na tunajšie pomery vyžiť pomerne skromne, niečo také som si len ťažko vedel predstaviť. Podobne to, že mnohé deti namiesto školských lavíc trávia čas

ťažkou prácou na poliach. Napriek tomu málokedy stretnete mračiaceho sa India hromžiaceho na svoj údel.

Na ľuďoch bolo badať akúsi odovzdanosť priamieniacu zrejme aj z ich náboženského presvedčenia, že pokiaľ sa budú pridŕžovať pravidiel určených ich kastovým zaradením (indickou vládou oficiálne zrušeným systémom) a neprekonať karmickým princípom, v ďalšom živote sa narodia v lepšom postavení.

Všeobecne má náboženstvo veľký vplyv na život ľudí. Na hinduistické chrámy a svätyne najrôznejších

gir Pannur. Spolu s lekárom a indickými spolupracovníkmi sme každý deň jazdili za našimi deťmi z programu, sledovali sme ich zdravotný stav a hmotnosť. V prípade, ak si to situácia vyžadovala sme im poskytovali nutričnú stravu a lieky, ktoré doporučil lekár. Najdôležitejšou časťou našej práce boli edukačné stretnutia v dedinkách organizované pre rodičov, na ktorých sme s nimi preberali najrozličnejšie témy od hygieny až po správnu výživu ich detí. Problémom nebol ani tak nedostatok jedla, ako práve nedostatočná vedomosť z nášho pohľadu často úplných samozrejmostí

veľkostí a farieb s kvantom indických božstiev bolo možné naraziť na každom kroku. V oblasti, kde sme pôsobili bola však aj početná menšina moslimov a kresťanov a tak ma milo prekvapil vcelku tolerantný prístup a vzájomný rešpekt. Nie je nič výnimočné vidieť obrázky Ježiša vedľa sošiek populárneho boha so sloňou hlavou Ganéšom.

Pre miestnych ľudí sme boli čosi ako atrakcia, pretože bielych väčšina z nich možno nikdy nevidela a tak sa s nami mnoho detí, ale aj starších chcelo odfotiť alebo len tak zapózovať, podať ruku, chytiť sa nás. Samotný anti – malnutričný projekt sa zameriaval na vyhadzovanie a podporu podvýživných detí vo viac ako 40 dedinách v okolí našej domovskej dedinky Ja-

a banalít. Vyžadovalo si to trpezlivý prístup a otvorenosť načúvať problémom a ťažkostiam alebo viackrát opakovať tie isté veci znova a znova.

Obrovskou pomocou boli pre nás naši indickí spolupracovníci, ktorí nám robili sprostredkovateľov v komunikácii s ľuďmi, prekladali nám z miestneho jazyka kanada do angličtiny a naopak. Zároveň mi pomáhali s orientáciou v teréne, keďže som mal na starosti aj šoférovanie a zásobovanie. To bolo akýmsi adrenalínovým športom. Bolo nutné sa prispôbiť šialenej indickej premávke bez pravidiel s neustálym trúbením používaným namiesto smeroviek a dávať si obrovský pozor na prítomnosť množstva zvierat a ľudí na cestách. V našom

programe sme sa starali aj o niekoľko postihnutých detí, väčšinou s diagnózou DMO (detská mozgová obrna), ktoré sme spolu s rodičmi pravidelne vozili do krajského mesta Raichur k rôznym špecialistom a fyzioterapeutom. Rodičia tak mali možnosť si vyskúšať a naučiť sa rôzne postupy a cviky, aby ich mohli robiť samostatne doma so svojimi deťmi. Z vlastnej vôle by sa zrejme na podobné cesty neodhodlali, pretože mnohí z nich neopúšťali svoje dediny a často krát nemali ani peniaze na dopravu. Pre ľudí z dedinky Jagir Pannur bolo preto veľkou pomocou zdravotné centrum zriadené pátrami jezuitmi a podporované Vys. školou sv. Alžbety, kde pôsobia naši lekári.

Zároveň sme museli akceptovať fakt, že nie vždy sa naša ponuka pomoci stretla s prijatím a ochotou spolupracovať. Žiaľ stretli sme sa zriedkavo aj s prípadmi, keď rodičia vzhľadom na zložitú životnú situáciu rodiny rezignovali na snahu o zlepšenie stavu svojho dieťaťa. Ľudí však nemožno k niečomu nútiť proti ich vôli.

Čas neuveriteľne rýchlo plynul a ani som sa nenaždal a koncom mája som opäť stál na letisku v Bangalore čakajúc na svoj let, tentoraz smer Európa a domov. Počas cesty na letisko, ale aj viackrát predtým som musel v duchu súhlasiť s názvom jednej cestopisnej knihy ktorá mala názov India tisícich tvárí, presne vystihujúci rôznorodosť a pestrosť života tejto prazvláštnej krajiny. Som veľmi vďačný za možnosť prežiť v nej aspoň krátky čas a zakúsiť, že nie všetky veci, tak bežné pre náš každodenný život sú samozrejmosťou v iných častiach sveta. A že stisk ruky ako prejav vďaky alebo obyčajný úsmev detí je mnohokrát viac ako čokoľvek iné.

Lukáš Zamborský

STATISTIKY

Krsty:
Lukáš Sobol, krst 13. 4. 2014

Sobáše:
24. 5. 2014 Jozef Pecina (Považská Bystrica) a Barbora Podskočová (Trnava)
31. 5. 2014 Mikuláš Holásek (Smolenice) a Michaela Ďurišová (Smolenice)

Prvé sväté prijímanie v našej Farnosti prijalo 25. 5. 2014
24 detí

Pohreby:
Alojz Holkovič 16.5.1953 – 15.4.2014, Smolenice
Štefan Benovič 22.12.1923 – 24.4.2014, Smolenice
Božena Kyseľová 27.3.1927 – 17.5.2014, Smolenice
Mária Brezíkova 23.8.1936 – 3.6.2014, Smolenice
Jozef Holkovič 30.8.1952 – 2.6.2014, Smolenice

Byť ako deti

Školský rok sa v našich európskych končinách pomaly ale isto chýli ku koncu, zatiaľ čo v tanzánskom Shelui sa dostávame do jeho polovice. S prváčikmi nás najbližšie čaká písmeno X. Už teraz sa nevedia dočkať, kedy budú písať ďalšie nové slová, kto si opäť vyskúša kolieskové socialistické korčule – hit tejto sezóny, kto ráno vbehne do triedy ako prvý, alebo kto pani učiteľke pomôže niečo odnieť. Každé ráno sa pachtíme starým rozhegánym busíkom 6 km k pohoriu, kde sa črtá naša nová škola. Nie je síce úplne dokončená, ale provizórne priestory dokonale postačujú nabadeným žiačikom a ich učiteľom. Oficiálne mini vozidlo pojme 17 ľudí, ale nás sa do busíku naskladá 50 detí, k tomu ešte 5 dospelých a to nepočítam šoféra. Dokonalé využitie priestoru je jednou z neodmysliteľných afrických črt. Voda a elektrina nám síce v škole chýbajú, ale dúfame, že každodenné nosenie bandasiiek sa do konca školského roka stane minulosťou. Projektor nám zatiaľ slúži len na domáce kino dobrovoľníckej posádky, ale hádam s ním opäť raz potešíme aj deti. Pri zdolávaní učiteľského chlebička si uvedomujem, že vôbec nie je ľahké byť učiteľom a to mám na dennodennom poriadku dychtivé deti. Sú síce popretkávané slabšími povahami, ale tie sa pomaly ale isto nechávajú strhnúť. Detká radosť, úsmev, nadšenie a ich neúnavná chtivosť podeliť sa s vami aj o tú najbanálnejšiu vec ma privádza k poznaniu, prečo nás Pán vlastne pripodobňuje k deťom. Ak sa chceme prešmyknúť do neba, potrebuje nás mať presne takých ako deti – aby sme lipli na ňom, odovzdali sa mu plní dôvery a nechali ho, aby nás viedol. Deti sú úžasným 100% príkladom. Ak si ich získate, uveria vám, aj keď im budete tvrdiť, že Slnko sa točí okolo Zeme. Je naozaj privilegiom rozširovať deťom obzory, vzdelávať ich a tvarovať. Želám všetkým nám, aby sme toto privilegium vedeli dať tomu Najvyššiemu.

Emília Bihariová

DOBRY ÚMYSEL = RODINNÁ POHODA

To predné puknuté sklo by bolo za 80 euro, -kričí na mňa známy, keď sa ponáhlam s mladším synom do škôlky. Moja rýchla reakcia je: „Dobre.“ Porozmýšľam a pýtam sa. „Aké predné sklo? Čo za predné sklo?“ „Veď tvoj muž mi volal, že má puknuté predné sklo na aute.“ Jasné, že som o tom nič nevedela, ale odkaz som odovzdala. Keď sme sa stretli druhý raz s našim automechanikom, povedal: „Ty máš ale ohľaduplného muža, vôbec Ťa nezaťažuje takými starosťami ako je puknuté predné sklo. Ty máš predsa iné starosti.“ V podstate je to pravda. Je potrebné, aby to riešili obaja manželia? Nie. Stačí, ak to rieši ten, kto sa v tom lepšie vyzná. Ja sa nestarám manželovi do auta, ani do stavby, čo sa týka výberu tvárnic, omietky a pod. On sa nestará, aké kašičky papá naše bábätko, či nepotrebuje letnejšiu čapičku ani nekupuje cumlík na fľašu. Som presvedčená, že sa v určitých „chlapských“ veciach vyzná lepšie ako ja a on zase dôveruje mne, že viem tie „ženské roboty“ zvládnuť bez jeho pomoci. Niekedy nezvládnem všetko, čo by som chcela v jeden deň. Aj navariť, aj upratať, aj ožehliť, aj sa postarať o bábätko. No nikto mi to nevyčíta. Môj muž mi dôveruje, že som mala dobrý úmysel, že som chcela aj navariť, aj upratať, ale niečo sa muselo stať, prečo to nevyšlo. Nepozera na mňa so zlým úmyslom, jej sa nechcelo, čítala si, bola na internete, na kávičke s kamarátkami. Takisto pozerám na manžela, ako na muža s dobrým úmyslom, ktorý chodí každý deň do práce, a preto nemôže stihnúť všetky „roboty“ okolo domu za jeden týždeň. Navyše, ak chce tráviť čas aj s deťmi. Často sa môžeme snažiť, koľko chceme a nikdy to nie je dostačujúce pre našich najbližších, ak na nás nepozerajú s dobrým úmyslom. Ale skúsme začať od seba. Buďme my tí prví, ktorí vidia svojich najbližších v tomto pozitívnom svetle.

mh

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Ivan Bacigál, Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Samuel Sádecký, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Samuel Sádecký.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.